

// Hozhajstvo Ukrainy. – 1925. – № 7–8. – S. 95–109.

13. Derzhavnyj arhiv Donec'koi' oblasti (dali – DADO). – F. R–1146. Donec'kij gubernsk'ij komitet Rad robochych, seljans'kij i chervonoarmijs'kij deputativ. – Op. 2. – Spr. 315. – 566 ark.

14. Vseukrai'ns'kij z'i'zd kerujuchyh filijamy Derzhbanku. Ocinka roboty Derzhbanku na Ukrai'ni // Visti VUCVK. – 1925. – Vid I bereznja. – S. 4.

15. Central'nyj derzhavnyj arhiv vyshhyh organiv vlady Ukrai'ny (dali – CDAVO Ukrai'ny). – F. 337. Derzhavna planova komisija pry RNK URSR (Ukrderzhplan). – Op. 1. – Spr. 3432. – 43 ark.

16. Magazanik A. Ukrainskie obshhestva vzaimnogo kredita / A. Magazanik, G. Rozent' // Hozhajstvo Ukrainy. – 1926. – № 7. – S. 63–72.

17. Volosnyk Ju. P. Nova burzhuzija Ukrai'ny ta rozvytok pryvatopidpryemnyh'koi' djial'nosti na finansovomu rynku v roky NEPu / Ju. P. Volosnyk. – Harkiv : NMC “SD”, 2002. – 383 s.

18. CDAVO Ukrai'ny. – F. 50. Vseukrai'ns'ka kontora Torgovopromyslovogo banku SRSR (Prombank). 1922–1933 rr. – Op. 1. – Spr. 4476. – 471 ark.

19. Stalin J. V. Pro derzhkapitalizm. HVI z'i'zd VKP(b) / J. V. Stalin // Tvory. – K. : Derzhpolitvydav kraï'ny, 1952. – T. 7. – S. 361–367.

20. Derzhavnyj arhiv Lugans'koi' oblasti. – F. R–608. Lugans'kij okruzhnyj finansovij viddil okruzhkonkomu. – Op. 1. – Spr. 1052. – 184 ark.

21. Derzhavnyj arhiv Mykolai'vs'koi' oblasti. – F. R–161. Mykolai'vs'kij okruzhnyj vykonavchij komitet rad robitchych, seljans'kij i chervonoarmijs'kij deputativ. – Op. 2. – Spr. 29. – 233 ark.

22. DADO. – F. R–302. Stalins'kij okruzhnyj finansovij viddil, m. Stalino. – Op. 1. – Spr. 35. – 43 ark.

23. Oficijnyj bjuletën' NKF USRR. – 1926. – № 10. – S. 9; Tam samo. – 1927. – № 27. – S. 48.

24. CDAVO Ukrai'ny. – F. 337. Derzhavna planova komisija pry RNK URSR (Ukrderzhplan). 1922–1933 rr. – Op. 1. – Spr. 5752. – 50 ark.

25. KPRS v rezoljucijah i rishennjah z'i'zd, konferencij i plenumiv CK (1898–1970). – K. : Politvydav Ukrai'ny, 1980. – T. 4 (1927–1931). – 472 s.

26. Jasnopol'skij L. N. Kreditnye uchrezhdenija na Ukraine / L. N. Jasnopol'skij // Hozhajstvo Ukrainy. – 1925. – № 1–2. – S. 10–19.

27. Atlas Z. V. Groshi ta kredyt (za kapitalizmu i v SRSR) / Z. V. Atlas. – Harkiv: Partvydav Proletar, 1932. – 624 s.

28. Korobkov V. Fetishi nashej bankovskoj ideologii / V. Korobkov // Jekonomicheskoe obozrenie. – 1929. – № 10. – S. 81–89.

29. Reshenija partii i pravitel'stva po hozhajstvennym voprosam [sost. K. U. Chernenko, M. S. Smirtjukov]. – M. : Politizdat, 1967. – T. 2 (1929–1940 gody) – 798 s.

30. Denezhnoe obrashhenie i kreditnaja sistema Sojuza SSR za 20 let. Sbornik vazhnejshih zakonodatel'nyh materialov za 1917–1937 gg. – M. : Gosfinizdat, 1939. – 356 s.

31. Central'nyj derzhavnyj arhiv gromads'kij ob'jednan' Ukrai'ny. – F. I. Central'nyj komitet KPU. – Op. 20. – Spr. 4581. – 100 ark.

Nikitenko K. V., Doctor of Historical Sciences, Head of the Department of Management Arts, Lviv National Academy of Arts (Ukraine, Lviv), nickn@i.ua

Banking and credit policies of the soviet government in interwar Ukrainian SSR – class approach as the basis

The article provides an analysis of the banking and credit policies of the Soviet government. The transformation process of the banking system within the framework of social Sovietization is traced alongside an examination of the measures targeted at turning financial institutions into a thoroughly controlled component of the totalitarian regime, fully dependent upon opportunistic political decisions.

Keywords: banking system, credit, financial-crediting politics, totalitarian regime.

Никитенко К. В., доктор исторических наук, заведующий кафедрой менеджмента искусства, Львовская национальная академия искусства (Украина, Львов), nickn@i.ua

Кредитно-банковская политика советской власти в УССР межвоенного периода: в основе классовый подход

Проанализирована кредитно-банковская политика советской власти. Дана характеристика процессу трансформации банковской системы в условиях советского общества, рассмотрены мероприятия, направленные на превращение финансовых учреждений в целиком и полностью подконтрольную, зависи-

мую от исключительно конъюнктурных политических решений составляющую тоталитарной системы.

Ключевые слова: банковская система, кредит, финансово-кредитная политика, тоталитаризм.

* * *

УДК 94(477)

Пуйда Р. Б.
кандидат історичних наук, доцент кафедри історії та політології, заступник керівника Центру організації навчання іноземних студентів, Івано-Франківський національний технічний університету нафти і газу (Україна, Івано-Франківськ), Puyda@ukr.net

СТРАТЕГІЯ ТА ТАКТИКА УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНО-ДЕМОКРАТИЧНОГО ОБ'ЄДНАННЯ 1928–1938 РР.

Проаналізовано еволюцію політичної програми Українського національно-демократичного об'єднання, визначено стратегію та тактику партії, охарактеризовано перебіг виборчих кампаній 1928–1938 рр. до польського сейму та сенату в Західній Україні.

Ключові слова: Українського національно-демократичного об'єднання, вибори, Українська парламентська репрезентація, сейм, сенат.

У міжвоєнне двадцятиліття Польська держава пережила п'ять виборчих кампаній до Польського сейму і сенату. Учасником чотирьох із них була найвпливовіша українська політична партія Західної України національно-державницького табору – Українське національно-демократичне об'єднання (УНДО). В умовах української бездержавності партія намагалася виступити тією консолідуючою силою, яка об'єднала якомога ширші прошарки українського суспільства навколо наболілих тогочасних проблем – шкільництва, мови, кооперації тощо. Зважаючи на цей фактор, парламентська трибуна вищого законодавчого органу польської держави використовувалася українськими посланцями та сенаторами для боротьби із дискримінацією щодо українців політикою польського уряду у всіх сферах суспільного життя.

У статтях О. Зайцева [5; 6], Л. Зашкільняка [7], М. Кугутяка [8], І. Соляра [11; 12], М. Швагуляка [15] та ін. українських дослідників фрагментарно проаналізовано особливості виборчих кампаній до парламенту Польщі. Серед наукових праць польських дослідників, які присвячувалися окресленій тематиці, виділимо розвідки Р. Томчика [25] та В. Кулеші [23]. Джерельну основу статті становлять архівні документи Центрального державного історичного архіву у м. Львові (ЦДАУЛ), матеріали періодичної преси, спогади чільних діячів УНДО. Мета даної розвідки – проаналізувати стратегію та тактику УНДО під час виборчих кампаній 1928–1938 рр.

Перші вибори до польського парламенту у яких взяло участь УНДО відбулися у 1928 р. Партія підходила до виборів вищого польського законодавчого органу, як до всенародного плебісциту, який мав засвідчити український національний характер західноукраїнських земель. Передвиборна концепція УНДО передбачала максимальну консолідацію українських національно-державницьких сил шляхом створення виборчого блоку непольських народів.

12 листопада 1927 р. на засіданні ЦК УНДО прийнята ухвала, яка передбачала створення виборчого блоку УНДО з білорусами, литовцями, німцями і євреями-сіоністами. Передбачалося, що в Галичині УНДО вис-

тупатиме самостійно, а виборча співпраця з євреями і білорусами стосуватиметься тільки північно-західних українських земель. Німці мали підтримати блок національних меншин у Львівському та Луцькому виборчих округах. У листопаді 1927 р. у Варшаві відбулися переговори щодо відновлення Блоку національних меншин польської держави, у яких брали участь: від українців – голова УНДО Д. Левицький, від євреїв – лідер сіоністів І. Грінбаум, від білорусів – лідер білоруського Селянського союзу Ф.Єреміч, від німців – послы сейму Є. Навман і К. Гребе. 28 листопада 1927 р. Блок національних меншин було створено [8, с. 354].

Значно важче виявилось створити коаліцію українських партій. 12 листопада 1927 р. ЦК УНДО постановив: “Йти до виборів під гаслом спільного виборчого блоку українських національних угруповань і дати від себе ініціативу до створення такого внутрішнього національного блоку українських національних угруповань”. 8 грудня 1927 р. на засіданні Народного комітету у Львові за участю 197 учасників обговорювалася передвиборна тактика і стратегія УНДО. Народний комітет надав ЦК, на чолі із Д. Левицьким широкі повноваження, поклав на нього відповідальність за виборчу кампанію. За задумом Президії, до спільного блоку мала увійти УСРП, “Селянський Союз” і рештки ліквідованої УСДП, правниця якої об’єднувала невелику групу людей навколо львівської газети “Вперед” [1, 1927, 16 листопада].

Виконуючи постанову ЦК, президія УНДО звернулася до УСРП, Селянського союзу і діячів колишньої УСДП з пропозицією йти до виборів єдиним фронтом. Особливого значення націонал-демократи надавали угоді з соціалістами-радикалами, які не поспішали до консолідаційних зусиль. На засідання ексекютиви УНДО 14 грудня 1927 р. вирішено надіслати лист голові УСРП Л. Бачинському з обґрунтуванням необхідності національного блоку. Лист надіслано того ж дня, проте спроба не увінчалася успіхом – український виборчий блок не вдалося створити через брак порозуміння між двома провідними українськими політичними партіями національно-державницького табору [15, с. 56]. Важко проходили переговори з представниками “Селянського Союзу”. Тільки частина членів партії на чолі з П. Васильчуком (Холмська окружна організація) і С. Назаруком (Володимир-Волинська окружна організація) увійшли до Блоку національних меншин [1, 1928, 14 січня].

Незважаючи на труднощі, 16–18 січня 1928 р. на нарадах представників непольських народів вирішено останні спірні питання та узгоджено склад державного списку. На першому місці – українець Д. Левицький, на другому – І. Грінбаум, на третьому білорус Ф. Єреміч, на четвертому – німець Є. Навман. 22 січня 1928 р. ЦК Блоку національних меншин видав відозву “До національних меншин Польщі” [1, 1928, 26 січня].

2 лютого 1928 р. УНДО опублікувало відозву до українського народу, у якій зазначалося: “До виборів об’єдналося Українське національно-демократичне об’єднання з усіма патріотичними організаціями Галичини, Волині, Холмщини, Полісся, Підляшшя. Всі, що ставлять інтерес загальнонародний вище інтересу вузького, йдуть до виборів під блакитно-жовтим стягом Національного об’єднання”. Після завершення виборчої

кампанії, УНДО одержало 23 мандати в сеймі і 9 у сенаті. За УНДО в Галичині проголосували 543 185 осіб, або 54,8% усіх голосів, відданих на українські політичні партії [6, с. 245].

Дострокова виборча кампанія 1930 р. до польського сейму і сенату проходила в умовах мілітаризації польського суспільства та акції пацифікації, що негативно позначилося на чисельності українського представництва у вищому законодавчому органі Польщі. У нових суспільно-політичних умовах стратегія УНДО полягала у максимальній консолідації національно-державницьких політичних сил та утворенні спільного блоку.

У січні 1929 р. Клуб ББСУ представив проект змін конституції, спрямовані на обмеження прав парламенту і зміцнення президентської влади. Таким чином, уряд К. Світальського, а згодом його наступника К. Бартля взяв курс на посилення ролі президента і виконавчих органів з одночасним максимальним обмеженням повноважень парламенту. У промові К. Бартля, що була виголошена в сеймі 10 січня 1930 р., вказувалося на кризу парламентсько-демократичної системи в Польщі і на необхідність зміни конституції в напрямку “зміцнення виконавчої влади, посилення індивідуальної відповідальності особи, яка волею народу поставлена на чолі Держави”. Під тиском уряду, сейм 22 січня 1930 р. приступив до “ревізії конституції” [1, 1930, 16 січня].

Виборча кампанія 1930 р. проходила в умовах широкомасштабної акції “пацифікації” (умиротворення), спрямованої на знищення українських культурно-освітніх осередків, господарських установ. Масового характеру набули арешти провідних українських політичних діячів, зокрема представників УНДО. Політика пацифікації змушувала українські політичні сили шукати шляхів порозуміння. У ніч з 9 на 10 вересня поліція заарештувала групу колишніх послів, серед них п’ять українців: О. Вислоцького, О. Когута, І. Лещинського, Д. Паліва, В. Целевича. Напередодні виборів український блок фактично опинився без політичного проводу. Після арештів каральні органи опечатали будівлю Головного Секретаріату УНДО через що, “всю виборчу акцію і технічне поладження справ треба було переводити в тісній домівці Головного Секретаріату УСРП” [4, арк. 42]. Українці зазнали найбільших репресій через те, що парламентська діяльність українських партій досягла найбільшого розмаху. Українські послы і сенатори діяли не тільки в Польщі, але й на міжнародній арені.

25 вересня 1930 р. оприлюднено спільне звернення Головної Управи УСРП, ЦК УНДО та ЦК УСДП “Український Народе” у якому відзначалося: “В обличчі важких подій..., три найстарші українські політичні партії: УСРП, УНДО і УСДП та білоруські політичні партії створили оден великий український ті білоруський Виборчий Блок” [1, 1930, 11 жовтня]. Першими спільними заходами українських партій стали організовані протести проти політики “пацифікації”. Основні каральні операції тривали від 20 вересня до 17 жовтня 1930 р. Підрозділи польської поліції і війська входили до українських сіл, громіли кооперативи, бібліотеки, громадські установи, конфіскували майно, жорстоко били селян. За даними української преси, кілька осіб померло від побоїв [5, с. 72]. Зважаючи на

перепони польських урядових кіл, Список № 11 Українського і білоруського виборчого блоку був єдиним державним українським списком на виборах 1930 р. Список № 11 на виборах до сейму 16 листопада 1930 р. одержав у Східній Галичині 30,8% голосів, на Волині – 12,6%.

Загалом в Галичині за українські партії (разом з “руськими”) проголосувало 41,3% виборців, на Волині – 14%. На виборах до сенату 23 листопада за українські списки в Галичині було подано 26,6% голосів (з них за список № 11 – 26%), на Волині – 7,1% (з них за список № 11 – 6,9%). Кількість голосів, зібраних українськими списками на Холмщині, Поліссі і Підляшші була незначною. Список № 1 БСБУ на виборах до сейму одержав: у Східній Галичині – 52,5% голосів, на Волині – 79,3%; на виборах до сенату: в Східній Галичині – 62,4%, на Волині – 88,5% [1, 1930, 30 листопада].

Українсько-білоруський блок здобув 21 посольський мандат, у тому числі в Східній Галичині – 17, на Волині – один, на Поліссі один (дістався білорусові), з державного списку – два. На виборах до сенату блок одержав чотири мандати у Східній Галичині. Після переговорів між УНДО й УСРП, був затверджений наступний розподіл мандатів: УНДО – 17 місць у сеймі і три в сенаті; УСРП – три місця в сеймі й одне в сенаті. За списком БСБУ до сейму Волині та два “русини” (члени РАП) з Галичини. Два волинських українці стали сенаторами за списком БСБУ. Загалом у 1930 р. до сейму було обрано 28 українців, до сенату – шість [1, 1930, 30 листопада]. Після виборчої кампанії 1930 р., у порівнянні із 1928 р., опозиційне українське представництво скоротилося більше ніж у два рази.

Законодавчу працю українських парламентарів упродовж 1928–1935 рр. важко назвати успішною. Зокрема 14 лютого 1934 р. С. Хруцький від імені УПР проаналізував основні здобутки українців у вищому законодавчому органі Польщі упродовж попередніх каденцій. Газета “Діло” назвала цей виступ “прощальною заявою Української парламентарної репрезентації” [1, 1934, 21 лютого]. Передусім посол зауважив, що вперше українські послы з’явилися у Варшаві у 1922 р., проте галичани взяли участь у виборах тільки у 1928 р. “У численних промовах з цієї трибуни й інтерпеляціях, – констатував посол, – ми звертали увагу польської суспільності і уряду на ті ненормальні обставини, які запанували на наших етнографічних землях і вказували ми шлях, на якому можна би ті відносини поладнати” [1, 1934, 20 лютого].

Не оминув увагою С. Хруцький законотворчої діяльності парламенту. Посол обурено відзначив: “Ми не обмежувались лише до промов та інтерпеляцій. Ми зголошували внески, що торкалися найрізноманітніших ділянок життя, внески з готовими законопроектами... Над нашими промовами панове не пригадувалися, не обмірковували їх, не хотіли нас зрозуміти і знайти правду в наших твердженнях... Тому втратило смисл само зголошення інтерпеляцій. Наші внески і найслухніші законопроекти ділові й конечні, були відкидані без надуми, без поважного мотивування. Сейм не прийняв ані одного нашого внеску, навіть найслухнішого й у найдрібнішій справі. Кождне наше позитивне зусилля було тут легковажене й саботоване”. Закінчив свій вис-

туп С. Хруцький на оптимістичній ноті, зауваживши, що українці не здадуться у своїй боротьбі за національно-культурні і політичні права.

Незважаючи на те, що внески і виступи українських послів ігнорувалися членами БСБУ, можемо із впевненістю констатувати значні напрацювання членів УПР у теоретичній площині. Ці слова підтверджуються численними виступами українців у комісіях сейму. “Всі комісійні промови, – відзначали політичні аналітики “Діла”, – розглядаючи фахово та на підставі поважних фактичних даних і матеріалів політику поодиноких ресорів влади супроти українців, з’ясовували положення українського народу в окремих царинах життя та склали разом повний обсяг польської національної політики” [1, 1934, 21 лютого].

У червні 1935 р. схвалено виборчий закон, який скасував пропорційну систему виборів і замінив її мажоритарною, надаючи при цьому виняткові права окружним зборам, що підпорядковувалися місцевій адміністрації. За таких обставин опозиційні партії не мали шансів сформувати значне парламентське представництво. 29 травня 1935 р. відбулася зустріч міністра внутрішніх справ М. Косьцялковського з В. Мудрим, О. Луцьким і В. Целевичем [3, арк. 2] без участі голови партії Д. Левицького. Підсумком тривалих переговорів стала формування нової політичної лінії партії – “нормалізації” польсько-українських взаємин. Польський уряд обіцяв українцям значні в культурно-освітній сфері, а також гарантував місця у майбутньому парламенті та органах місцевого самоврядування [22, s. 160]. Натомість українці погоджувалися визнати Польську державу.

8 червня 1935 р. на засіданні ЦК УНДО прийнято рішення про участь у виборах. Питання узгоджених кандидатур розглядалося на засіданні ЦК УНДО 20 липня 1935 р. Українські кандидатури були узгоджені з польським урядом, на вимогу якого до виборчого списку УНДО не були включені Д. Левицький та М. Рудницька. Згодом – 12 жовтня 1935 р. на засіданні ЦК УНДО ухвалено новий політичний курс партії – “нормалізацію” українсько-польських стосунків. Тоді ж Д. Левицький подав у відставку з посади голови партії. Її очолив В. Мудрий. На цьому ж засіданні із членів партії виключено М. Рудницьку [1, 1935, 19 жовтня].

Напередодні виборів в часописі “Діло” опубліковано звернення “До українських виборців” за підписами В. Мудрого і В. Целевича, в якому містився заклик до масової участі у виборах. В іншій статті В. Мудрого відзначалося: “Національна українська рація наказує нам саме тепер творити якнайбільше, щоби ми могли свobodно дихати, свobodно творити і без труднощів і перешкод стояти на сторожі всього українства і його найвищих національних ідеалів” [9, с. 3]. Загалом у виборах 8 вересня 1935 р. до сейму взяло участь 48,9% виборців Східної Галичини. УНДО здобуло 13 мандатів до сейму, та двох до сенату. Ще двох сенаторів від УНДО призначив президент Польщі І. Мосціцький [1, 1935, 14 вересня].

2 жовтня 1935 р. депутати від УНДО і УНО сформували Українську парламентську репрезентацію на чолі із В. Мудрим. Волинські послы утворили Українську парламентську репрезентацію Волині, яку очолив П. Певний. “Парляментарна група п. Певного не має ніякого власного політичного обличчя, – відзначали ундовці, – бо вона є

виключно тільки виявом політики волинського воєводи” [1, 1936, 4 січня].

У нових суспільно-політичних умовах у парламенті Польщі продовжувалося зближення УНДО з правлячими колами держави. Зокрема УПР уперше від 1923 р. голосувала за урядовий бюджет та надання президентові І. Мосьціцькому надзвичайних повноважень у господарських і фінансових справах. Водночас українські парламентарі утворили спільну з поляками територіальну групу послів і сенаторів південно-східних воєводств [25, 1935, № 5, с. 620–622].

Польський уряд також здійснив низку кроків назустріч українцям – В. Мудрого обрали одним із п’яти віце-маршалків сейму, оголошено амністію українським в’язням. Однак основна вимога партії – надання Східній Галичині територіальної автономії навіть не розглядалося, що змусило В. Мудрого констатувати, що в польській політиці щодо українців “все як було, а в деяких ділянках ще гірше” [25, 1936, № 7, с. 67–70].

У вересні 1938 р. президент І. Мосьціцький розпустив парламент після чого призначив нові вибори. На засіданні ЦК УНДО 29 вересня 1938 р. вирішено взяти участь у нових виборах до польського парламенту. За таку пропозицію проголосували 40 членів ЦК, проти – 8, утрималися – 2 [2, арк. 3]. Список кандидатів згодом передано урядові. Питання виборів обговорювалося також на засіданні КК 28 вересня 1938 р. І. Кедрин–Рудницький, В. Кузьмович, О. Луцький, Ю. Павликовський відмовилися балотуватися до парламенту, протестуючи проти узгодження кандидатур з польською владою.

Волинське українське об’єднання пішло на вибори разом з проурядовим табором національного об’єднання (ОЗН), що виник замість розпущеного Безпартійного блоку співпраці з урядом (ББСУ). Після проведення виборів 13 листопада 1938 р. кількісне представництво українських партій у сеймі і сенаті залишилося практично незмінним, зважаючи на угоду з польським урядом, однак реальної користі від цієї співпраці українські парламентарі не отримали. Виборча кампанія 1938 р. стала останньою для партії.

Отже, упродовж 1920–30-х рр. УНДО єдиною з українських політичних сил державницького табору брала участь у чотирьох виборчих кампаніях до польського сейму і сенату. Починаючи із 1928 р. УНДО здобувало все меншу, у порівнянні із попереднім народним волевиявленням, кількість голосів на теренах Західної України, що пояснюється з одного боку зневірою українців у можливість розв’язання українського питання парламентським шляхом, з іншого – поступовим згортанням демократичних процесів у Польській державі та угодовою позицією націонал-демократів. Відповідно до суспільно-політичних реалій змінювалася стратегія та тактика партії – від союзу із соціалістами-радикалами наприкінці та гострою критикою провладної більшості у сеймі і сенаті, до підтримки уряду польської держави у середині 1930-х рр.

Список використаних джерел

1. Діло. – 1917–1939.
2. Державний архів Львівської області. – Ф. 1. – Оп. 51. – Спр. 939.
3. Державний архів Тернопільської області. – Ф. 3. – Оп. 2. – Спр. 436.
4. Там само. – Ф. 231. – Оп. 1. – Спр. 2397.

5. Зайцев О. Представники українських політичних партій Західної України в парламенті Польщі (1922–1939) // УІЖ. – 1993. – № 1.
6. Зайцев О. Політичні партії Західної України у виборах 1928 р. // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. – Львів, 1994. – Вип. 3.
7. Зашкільняк Л., Крикун М. Історія Польщі: від найдавніших часів до наших днів. – Львів, 2002. – 752 с.
8. Кугутяк М. Історія української націонал-демократії (1918–1929). – Київ–Івано–Франківськ, 2002. – Т. 1. – 536 с.
9. Мудрий В. Вибори до польських законодавчих установ // Шлях нації. Місячник української національної політики і громадського життя. – Львів. – 1935. – Ч. 5. – вересень. – С. 1–5.
10. Свобода. – 1938–1939.
11. Соляр І. Українське національно-демократичне об’єднання: перший період діяльності (1925–1928). – Львів, 1925.
12. Соляр І. Консолідаційні проєкти національно-державницьких сил Західної України (1923–1928). – Львів, 2010.
13. Федик І. УНДО, ОУН: ставлення до Польщі. – Львів, 1998.
14. Хруслов Б. Політика УНДО напередодні Другої світової війни (1938–1939) // Галичина. – 1999. – № 3.
15. Швагуляк М. Партійні поділи і загальнонаціональні інтереси. Проблема політичної консолідації українського політичного руху Галичини (1919–1939) // Сучасність. – 1995. – № 2.
16. Центральний державний історичний архів України у м. Львові. – Ф. 344. – Оп. 1. – Спр. 3.
17. Там само. – Спр. 5.
18. Там само. – Спр. 7.
19. Там само. – Спр. 9.
20. Там само. – Спр. 154.
21. Там само. – Спр. 157.
22. Brzoza C. Ukraińska reprezentacja parlamentarna w Rzeczypospolitej // Krakowskie zeszyty ukrainoznawcze. – Kraków. – 1992/1993. – Т. II. – S. 153–165.
23. Tomczyk R. Ewolucja ideowo-taktyczna Ukraińskiego Zjednoczenia Narodowo-Demokratycznego (UNDO) wobec państwa i rządu polskiego w latach 1925–1939 // Akcja “Wisła” na tle stosunków polsko-ukraińskich w XX wieku. Materiały z sesji naukowej zorganizowanej przez Instytut Historii Uniwersytetu Szczecińskiego. – Szczecin, 1994.
24. Kulesza W. Koncepcje ideowo-polityczne obozu rządzącego w Polsce w latach 1926–1935 / Władysław Kulesza. – Wrocław, 1985. – 268 s.
25. Sprawy Narodowościowe. – Warszawa. – 1929–1939.

References

1. Dilo. – 1917–1939.
2. Derzhavnyj arhiv L’vivs’koi’ oblasti. – F. 1. – Op. 51. – Spr. 939.
3. Derzhavnyj arhiv Ternopil’s’koi’ oblasti. – F. 3. – Op. 2. – Spr. 436.
4. Tam samo. – F. 231. – Op. 1. – Spr. 2397.
5. Zajcev O. Predstavnyky ukrai’ns’kyh politychnykh partij Zahidnoi’ Ukrai’ny v parlamenti Pol’sshii (1922–1939) // UIZh. – 1993. – № 1.
6. Zajcev O. Politychni partii’ Zahidnoi’ Ukrai’ny u vyborah 1928 r. // Ukrai’na: kul’turna spadshhyna, nacional’na svidomist’, derzhavnist’. – L’viv, 1994. – Vyp. 3.
7. Zashkil’njak L., Krykun M. Istorija Pol’sshii: vid najdavnishykh chasiv do nashykh dnev. – L’viv, 2002. – 752 s.
8. Kugutjak M. Istorija ukrai’ns’koi’ nacional–demokratii’ (1918–1929). – Kyi’v–Ivano–Frankivs’k, 2002. – Т. 1. – 536 s.
9. Mudryj V. Vybery do pol’s’kyh zakonodatnykh ustanov // Shljah nacji. Misjachnyk ukrai’ns’koi’ nacional’noi’ polityky i громад’s’kogo zhyttja. – L’viv. – 1935. – Ч. 5. – veresen’. – S. 1–5.
10. Svoboda. – 1938–1939.
11. Soljar I. Ukrai’ns’ke nacional’no–demokratyчне об’єднання: pershyj period dijal’nosti (1925–1928). – L’viv, 1925.
12. Soljar I. Konsolidacijni procesy nacional’no–derzhavnyhc’kyh syl Zahidnoi’ Ukrai’ny (1923–1928). – L’viv, 2010.
13. Fedyk I. UNDO, OUN: stavlennja do Pol’sshii. – L’viv, 1998.
14. Hruslov B. Polityka UNDO naperedodni Drugoi’ svitovoi’ vi-jny (1938–1939) // Galychyna. – 1999. – № 3.
15. Shvagulyak M. Partijni podily i zagal’nonacional’ni interesy. Problema politychnoi’ konsolidacii’ ukrai’ns’kogo politychnogo ruhu Galychyny (1919–1939) // Suchasnist’. – 1995. – № 2.

16. Central'nyj derzhavnyj istorychnyj arhiv Ukrai'ny u m. L'vovi. – F. 344. – Op. 1. – Spr. 3.
17. Tam samo. – Spr. 5.
18. Tam samo. – Spr. 7.
19. Tam samo. – Spr. 9.
20. Tam samo. – Spr. 154.
21. Tam samo. – Spr. 157.
22. Brzoza C. Ukraińska reprezentacja parlamentarna w II Rzeczypospolitej // Krakowskie zeszyty ukrainjznawcze. – Kraków. – 1992/1993. – T. I/II. – S. 153–165.
23. Tomczyk R. Ewolucja ideowo-taktyczna Ukraińskiego Zjednoczenia Narodowo-Demokratycznego (UNDO) wobec państwa i rządu polskiego w latach 1925–1939 // Akcja “Wisła” na tle stosunków polsko-ukraińskich w XX wieku. Materiały z sesji naukowej zorganizowanej przez Instytut Historii Uniwersytetu Szczecińskiego. – Szczecin, 1994.
24. Kulesza W. Koncepcje ideowo-polityczne obozu rządzącego w Polsce w latach 1926–1935 / Władysław Kulesza. – Wrocław, 1985. – 268 s.
25. Sprawy Narodowościowe. – Warszawa. – 1929–1939.

Puyda R. B., Ph. D. in history, Associate professor of the department of history and political science, deputy of leader of The center of organization of studies of foreign students of Ivano-Frankivsk National Technical University of Oil and Gas (Ukraine, Ivano-Frankivsk), Puyda@ukr.net

The strategy and tactics of the Ukrainian National Democratic Union 1928–1938

The analyzes evolution of political program of Ukrainian National Democratic Alliance (UNDO) and establishes the strategy and tactics of the party, article characterizes the election campaigns of 1928–1938 to the Polish Sejm and Senate on the western Ukrainian territories.

Keywords: Ukrainian National Democratic Union, elections, Ukrainian Parliamentary Representation, Sejm, Senat.

Пуйда Р. Б., кандидат исторических наук, доцент кафедры истории и политологии, заместитель руководителя Центра организации обучения иностранных студентов, Ивано-Франковский национальный технический университет нефти и газа (Украина, Ивано-Франковск), Puyda@ukr.net

Стратегия и тактика Украинского национально-демократического объединения 1928–1938 гг.

Проанализирована эволюция политической программы УНДО, определена стратегия и тактика партии, охарактеризованы ход парламентских избирательных кампаний 1928–1938 гг. в польский сейм и сенат в Западной Украине.

Ключевые слова: Украинское национально-демократическое объединение, выборы, Украинская парламентская репрезентация, сейм, сенат.

* * *

УДК 94(477)“1939/1945”

Кужільна О. О.
аспірантка, Київський національний університет
ім. Тараса Шевченка
(Україна, Київ), anasko2016@mail.ru

Державницька ідея у культурно-просвітницькій діяльності Товариства “Музей визвольної боротьби України” у роки Другої світової війни

Досліджуються державницька ідея у культурно-просвітницькій діяльності Товариства “Музей визвольної боротьби України” у роки Другої світової війни. Особливу увагу приділено висвітленню впливу влади на діяльність Товариства МВБУ у цей період. Аналізується діяльність Товариства з різними науковими, культурними та іншими організаціями, їх зв'язки, співпрацю. У статті розкриваються культурно-просвітницька діяльність Товариства “Музей визвольної боротьби України”, зокрема її вплив на пропагування ідеї української державності за кордоном. Метою статті є спроба проаналізувати діяльність Товариства “Музей визвольної боротьби України” в Празі у період Другої світової війни та визначити його роль у збереженні ідеї української державності.

Ключові слова: Товариство “Музей визвольної боротьби України”, державність, еміграція.

Українська державність має тривалу історію. Спогади про минулу державну велич, прагнення її відродити постійно спонукали до теоретичних пошуків шляхів та

форм втілення віковичної мрії. Ці теоретичні побудови були покладені в основу практичних дій і зумовлювали чи то наближення, чи то віддалення реалізації ідеї самостійного державно-політичного існування.

Дуже багато потенціалу, напрацьованого довкола ідеї державності в українській інтелектуальній спадщині. Дедалі більший інтерес викликає у науковців і широкої громадськості документальна спадщина з історії української державності. Виразниками національної ідеї були наукові товариства, організації. Вони стояли біля витоків процесу українського національного відродження, теоретично розробляли національну ідею, сприяли своєю активною діяльністю пробудженню та визріванню національної свідомості українців. Одним із виразників української державницької ідеї було Товариство “Музей визвольної боротьби України”. Завдяки його праці було збережено велику кількість матеріалів з історії державотворення.

Метою статті є спроба проаналізувати діяльність Товариства “Музей визвольної боротьби України” в Празі у період Другої світової війни, зокрема його вплив на розвиток і збереження української державності.

У 1939 р. після розпаду Чехословаччини внаслідок Мюнхенського договору й проголошення “Протекторату Чехії і Моравії”, німецька влада скасувала всі громадські організації на окупованій території, в тому числі й Товариство МВБУ. Однак Д. Антоновичу, С. Наріжному та іншим вдалося переконати владу, що Товариство МВБУ ніколи не займалося і не планує займатися політикою. Окупаційна влада 6 липня 1940 р. затвердила статут Товариства МВБУ і дозволила йому відновити діяльність. Але, незважаючи на всі негаразди, Товариство продовжувало свою патріотично-виховну роботу.

У 1940 р. відбулось святкування 15-річчя Музею і Управа Товариства влаштувала серію тематичних виставок з матеріалів музейних фондів. Майже кожна виставка була влаштована у великій виставковій залі та п'ятих менших кімнатах нового будинку МВБУ. Найвизначнішою була виставка до 100-річчя видання “Кобзаря” Т. Шевченка, створена з матеріалів Шевченківського відділу Музею влітку 1940 р. Інші виставки присвячувалися таким темам: Українська періодика, Українські календарі, Українські публікації в Азії, Статуту й регламенти українських установ та організацій, Пам'ятки Української академічної громади в Празі, Українські клеписдри й інші похоронні повідомлення, Поштові картки українських установ, організацій та окремих осіб. Кожна виставка тривала 7–14 днів і сприяла зростанню фондів, тому, що відвідувачі, побачивши багатство фондів МВБУ, самі приносили нові матеріали [1, арк. 29, 46, 58]. Проводячи різного роду виставки, публікуючи статі у Вістях МВБУ Товариство намагалось і надалі об'єднати навколо себе прихильників, які боролися за ідею української державності.

Музей постійно був під наглядом німецького Гестапо, яке постійно робило обшуки, а в 1943 р. арештувало директора Музею Д. Антоновича [2]. Війна повністю перервала зв'язки МВБУ із США, Канадою та Великобританією, звідки йшла значна фінансова підтримка.